

عنوان مقاله:

خداباوری گشوده و صفت علم مطلق الهی

محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 17، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

مهدی ابوطالبی یزدی - دانشجوی دکتری کلام، فلسفه دین و مسائل جدید کلامی، دانشکده حقوق، علوم سیاسی و الهیات، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران.

رسول رسولی پور - استادیار گروه فلسفه، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

محسن جوادی - استاد گروه فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه قم، قم، ایران

امیرعباس علی زمانی - دانشیار گروه فلسفه دین، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

یکی از نظریات بسیار مهم و چالش برانگیز خداباوری گشوده، دیدگاه خاص آن درباره صفت علم مطلق الهی است. خداباوری گشوده اذعان دارد که خدا عالم مطلق است، اما با این قید که علم خدا به افعال اختیاری که انسان در آینده انجام می دهد تعلق نمی گیرد. پذیرش اختیار مطلق برای انسان توسط خداباوران گشوده و پذیرش تعارض میان افعال اختیاری انسان در آینده با علم پیشینی خداوند سبب شده است که آنها علم پیشینی خدا به این افعال را انکار کنند. در عین حال، از نظر آنان عدم علم پیشینی خداوند به این نوع افعال، خدشه ای به علم مطلق او وارد نمی کند. خداباوران گشوده با ذکر انواع دیدگاه ها درباره علم خدا و بیان اشکالاتی که در این نظریات وجود دارد، دیدگاه خاص خودشان را اثبات می کنند و این دیدگاه را هم به لحاظ منطقی-فلسفی سازوارتر و هم به لحاظ مبتنی بودن بر کتاب مقدس سازگارتر می دانند. آنها، در یک تقسیم رایج و کلی، سه دیدگاه را قسیم دیدگاه خودشان می دانند که عبارت اند از علم بسیط یا صرف، علم میانی و دیدگاه آگوستینی-کالونی. مدافعان خداباوری گشوده بعد از بیان اشکالات وارد بر هر کدام از این نظریات، که غالبا بر محدود شدن اختیار انسان، یا تعارض با کتاب مقدس تکیه دارند، نظریه خاص خودشان را تثبیت می کنند.

کلمات کلیدی:

خداباوری گشوده، علم مطلق الهی، علم پیشینی بسیط، علم میانی، دیدگاه آگوستینی-کالونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1009321>

